

Arrest

nr. 337 211 van 4 december 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het beroep is gericht tegen een beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*”, genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder) op 26 maart 2024.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pasjtoen van etnie. U bent geboren in 2004 in het dorp Go., in het district S. in de provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, twee broers en zus. U bent tot de twaalfde graad naar school gegaan en bent ongeveer één jaar naar de madrasa geweest.

U verklaart dat uw vader sinds 2010 tewerkgesteld was bij het nationale leger als sergeant. Hij werkte in de controleposten van de luchthaven van Kandahar en was verantwoordelijk voor 15 tot 25 personen. Door zijn

werk had uw vader problemen met de taliban. U verklaart het hoofd te zijn geweest van uw familie, waardoor u omwille van het werk van uw vader ook problemen kreeg met de taliban. U ontving dreigbrieven en telefoontjes van de taliban en daesh waarin werd gezegd dat uw vader moest stoppen met werken, anders zouden er gevolgen voor u zijn. U verklaart dat zo'n zeven à acht maanden voor de overname de dreiging van de taliban en daesh was toegenomen.

Eén jaar voor de machtsovername kwam de taliban een eerste keer langs. Uw vader was toen thuis. U verklaart dat de taliban niets deden omdat ze niet wilden dat H. G., het districtshoofd dat vlakbij jullie woonde, ontdekte dat de taliban in het dorp waren. Zo'n negen maanden voor de machtsovername kwamen ze een tweede maal langs. Zowel uw vader als u waren niet thuis, waardoor de taliban opnieuw niets deden en weggingen.

Op een nacht kwam de taliban een derde maal naar uw huis. Uw vader was niet thuis op dat moment. Uw moeder had hen opgemerkt en bracht u onmiddellijk naar het huis van de buren. De taliban kwam vervolgens uw eigen huis binnen en vroegen naar u aan uw moeder. Uw moeder zei dat u die nacht niet naar huis was gekomen, waarop de taliban uw huis doorzochten, maar erna terug weggingen. De volgende ochtend vluchtte u naar Gh., een dorp dicht bij het districtshuis. Uw familie kwam u achterna. Dit was zo'n 20 à 25 dagen voor de machtsovername.

Op de dag van de machtsovername is uw vader naar huis gekomen en zei hij u om samen te vluchten naar Iran en vandaar verder te reizen. Na zo'n negen of tien dagen bent u samen met uw vader weggevlucht uit Afghanistan. In Iran deed uw vader zich pijn aan zijn been, waardoor u op uzelf bent verdergegaan richting Turkije. Uw vader is nog steeds in Iran.

U reisde door Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk – waar u asiel aanvraag op 10 september 2022 –, Zwitserland en Frankrijk om uiteindelijk in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 15 september 2022.

Na het vertrek van u en uw vader zijn uw moeder, broers en zus bij uw maternale oom gaan wonen. U verklaart dat uw broer, nu hij ouder is geworden, ook problemen heeft gekregen omwille van het werk van uw vader.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw taskara, een aanstellingsbrief van uw vader, een contractverlenging van uw vader, twee opleidingscertificaten van uw vader, de bankkaarten, werkbades van het leger, rijbewijs en lidmaatschapskaart van het Afghaans vredeskonvooi van uw vader en foto's van uw vader op zijn werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U verklaart dat uw vader omwille van zijn werk bedreigingen kreeg van de taliban en van daesh (CGVS 1, p. 9 en 20). Allereerst moet worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel dat u schetst van uw vader, omwille van volgende redenen:

Uw kennis over zijn werk kan immers niet overtuigen. U verklaart dat uw vader reeds sinds 1389 (cfr. maart 2010/maart 2011 Gregoriaanse kalender) werkte voor het nationale leger (persoonlijk onderhoud op het CGVS 1 d.d. 11 oktober 2023, p. 9). Hij was tewerkgesteld als sergeant in de controleposten op de luchthaven van Kandahar en ging mee op missie met de Amerikanen (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 13). U vertelt dat uw vader werkte in de controlepost aan de ingang van de luchthaven, waarbij hij mensen die terug

kwamen van verlof moest fouilleren (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 14). U verklaart daarnaast ook dat uw vader meeging op missies van de Amerikanen in de districten Z., D. en B., hij ging mee op patrouille of mee vechten (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 14). U verklaart dat uw vader u hier enkele verhalen over vertelde. U gevraagd naar meer details omtrent de taken van uw vader op zulke missies komt u echter niet verder dan dat uw vader de bevelen van de Amerikanen om bewaking te doen moest opvolgen, en dus bewaken (CGVS 2, p. 17). U gevraagd naar wat of waar hij moest bewaken, geraakt u niet verder dan dat ze daar moesten gaan waar de situatie erger was geworden, hij 'ergens' moest staan om bewaking te doen en de bevelen moest opvolgen (CGVS 2, p. 15). Verklaringen die weinig doorleefd overkomen, in acht genomen dat dit werk van uw vader reeds sinds een langere periode voor uw vertrek uit Afghanistan voor problemen zorgde voor u en uw vader. Dit is nog meer opmerkelijk gezien u verklaart dat uw vader u verhalen vertelde, al waren het er slechts een aantal (CGVS 2, p. 14) – uw vader éénmaal per jaar naar huis kwam voor een periode van een maand tot anderhalve maand – waarbij de laatste keer acht maanden voor de machtsovername was (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 14) – en u daarenboven ook nog verklaart dat u veel contact opnam met uw vader tijdens zijn werk, en dat jullie bijna elke nacht belden om te praten (CGVS 2, p. 15). Deze verklaringen samengenomen kan worden verondersteld dat u de mogelijkheid had om meer kennis te verwerven wat betreft de precieze taken van uw vader op zijn werk. Vervolgens werd u ook naar de rang gevraagd van uw vader, waarop u antwoordt dat hij na een tijd werd gepromoveerd van soldaat naar breedmal. Dit was volgens u zo'n 2,5 jaar voor de machtsovername (CGVS 2, p. 15). U hier verder naar gevraagd vertelt u dat uw vader na zijn promotie als breedmal een coördinerende functie had waarbij hij vijftien tot twintig mensen onder hem had en de verantwoordelijkheid had over de shiftverdeling en radio, hij moest niet meer zelf bewaken (CGVS 2, p. 16). Hij had er een eigen kantoor waar hij overnachtte (CGVS 2, p. 17). Naast het feit dat het vreemd is dat u dit niet meteen vertelde toen u rechtstreeks werd gevraagd naar het werk van uw vader op de luchthaven in uw eerste en tweede persoonlijke onderhoud, kan u ook geen verdere details geven buiten dat hij moest coördineren en moest zeggen wanneer mensen zeggen wanneer hun shift gedaan was (CGVS 2, p. 16 en 17). Ook verklaart u eerst dat een breedmal zo'n vijf of zes man onder hem had, waarna u zegt dat uw vader zo'n vijftien à vijftientwintig mensen onder hem had (CGVS 2, p. 16). U gevraagd naar dit toch wel grote verschil, antwoordt u kort dat u dit niet gezegd heeft, wat deze tegenstrijdigheid in uw verklaring niet verschoont (CGVS 2, p. 16). Er kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen wat betreft het werk van uw vader allerm minst doorleefd overkomen. Louter en alleen het feit dat u algemene vragen kan beantwoorden zoals enkele van zijn collega's, zijn korps of zijn verantwoordelijke overtuigen niet wat betreft de doorleefdheid van uw kennis en verhalen die uw vader u had kunnen vertellen tijdens zijn langere bezoeken en tijdens jullie telefoongesprekken.

Gelet op het geheel van bovenstaande kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw vader en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban en daesh, zowel van uzelf als van uw vader. Over deze problemen op zich kan nog het volgende worden opgemerkt.

Allereerst verklaart u gebeld te zijn geweest door de taliban en gevraagd om tegen uw vader te zeggen dat hij moest stoppen met werken (CGVS 1, p. 15). Daarnaast is de taliban ook driemaal bij u langs geweest. U verklaart dat de taliban een eerste keer langskwam bij uw huis in Go. zo'n jaar voor de machtsovername. Hierover vertelt u dat zij aan uw huis waren, maar uw vader hen hoorde fluisteren. Hij keek naar beneden, en zag de taliban. Hierop hoestte uw vader, waardoor de taliban wist dat uw vader door had dat zij daar aanwezig waren, waarop ze vervolgens bang werden. Ze wilden namelijk niet dat er geweten was dat ze – de taliban – in het dorp waren en ze niet meer zouden kunnen weglopen (CGVS 1, p. 24).

Toen de taliban de tweede maal langs kwam, zo'n acht à negen maanden voor de machtsovername, waren zowel u als uw vader niet thuis. Ze deden niets en gingen weer weg (CGVS 1, p. 24). Dit is opmerkelijk, gezien u zowel in uw eerste als in uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat uw vader een laatste keer van zijn werk terug kwam zo'n acht maanden voor de machtsovername (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 14). Gezien u daarenboven verklaart dat uw vader maar éénmaal per jaar zo'n één à anderhalve maand naar huis kwam, strookt dit ook niet met uw verklaringen omtrent het eerste bezoek van de taliban bij uw thuis, zo'n één jaar voor de machtsovername, waarbij uw vader wel thuis zou zijn geweest (CGVS 1, p. 19 en CGVS 2, p. 9). Beide vaststellingen ondergraven reeds de geloofwaardigheid van de bedreigingen die u ontving een eerste keer.

De derde en laatste keer dat de taliban bij u thuis kwam, zo'n 20 à 25 dagen voor de machtsovername, merkte uw moeder de taliban op (CGVS 1, p. 15). Ze vroeg u zich te verstoppen, waarop u naar uw buurvrouw vluchtte en zich daar verstopte in de hooikamer (CGVS 1, p. 24). De taliban kwam vervolgens binnen in uw huis en doorzochten de kamers. Uw moeder vertelde hen dat u die nacht niet was thuisgekomen, waarna ze weer weggingen (CGVS 1, p. 25). De volgende ochtend vertrok u naar Gh., uw familie volgde u later (CGVS 1, p. 25). U verklaart dat ze voor dat derde bezoek u hadden gebeld en zeiden dat ze u zouden wegnemen. Om deze reden kwamen ze naar uw huis (CGVS 1, p. 22), u was het doelwit (CGVS 1, p. 15).

Uit bovenstaande verklaringen kan allereerst worden vastgesteld dat de taliban wel erg veel tijd liet tussen hun bezoeken. U verklaart dat zij een eerste keer langs uw huis kwamen een jaar voor de machtsovername, vervolgens een tweede keer acht à negen maanden voor de machtsovername om een laatste keer langs te komen zo'n 20 à 25 dagen voor de machtsovername (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 8). Gegeven het feit u daarbij ook verklaarde dat zo'n zeven à acht maanden voor de machtsovername de problemen en de dreiging waren toegenomen (CGVS 1, p. 21) en ze u daarenboven hadden gebeld om te zeggen dat ze u wilden meenemen, lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat uw familie en u tussen de twee laatste bezoeken zolang gespaard zijn gebleven. U verklaart echter dat uw oom reeds sinds het tweede bezoek van de taliban gevraagd werd om een veilig huis te zoeken voor jullie in Gh. (CGVS 2, p. 11). Omwille van het feit dat het niet makkelijk was daar een plaats te vinden, verhuisden jullie uiteindelijk pas een kleine maand voor de machtsovername, toen de taliban al een derde keer was langs geweest (CGVS 2, p. 13). Echter kan nog steeds niet worden begrepen waarom de taliban zo'n lange periode wachten om opnieuw naar u te komen zoeken, zeker gezien u verklaart dat zij die tweede keer specifiek voor u kwamen en u al die tijd in het dorp Go. bent blijven wonen (CGVS 1, p. 9 en 15).

Voorts ontberen de gebeurtenissen an sich enige logica. Zo verklaart u dat de taliban een eerste keer langs kwam. Uw vader – die altijd wakker zou zijn geweest omwille van de dreiging die er thuis hing – hoorde de taliban fluisteren, waarop hij hoestte. Zijn gehoest na het horen van de taliban zou volgens uw verklaringen de taliban hebben afgeschrikt (CGVS 1, p. 24). Gezien de taliban naar uw huis kwam voor uw vader en u, valt zulk gedrag van de taliban geenszins te rijmen met het feit dat ze enkel en alleen naar de deur zijn gekomen en verder niets hebben gedaan (CGVS 1, p. 23). Dit handelen van de taliban zou namelijk weinig doeltreffend zijn. Uw verklaring dat zij misschien een bom wilden plaatsen (CGVS 1, p. 23) zijn louter vermoedens en leggen weinig gewicht in de schaal om uw vrees verder geloofwaardig te maken.

Verder kan de verhuis van uw familie en uzelf naar Gh. in vraag worden gesteld. U verklaart te zijn verhuisd omwille van uw problemen met de taliban zo'n 20 à 25 dagen voor de machtsovername (CGVS 1, p. 10) – in uw tweede onderhoud verklaart u echter 28 of 29 dagen voor de val (CGVS 2, p. 7). U woonde in Gh. dicht bij het bataljon en het districtshuis (CGVS, p. 25), wat veiliger was omdat de taliban niet naar het districtshuis konden komen (CGVS 1, p. 26). Zoals eerder vermeld, verklaarde u in het tweede persoonlijk onderhoud dat uw vader reeds na het tweede bezoek van de taliban aan uw nonkel in Gh. vroeg om een huis te zoeken (CGVS 2, p. 11). Het lijkt echter uiterst toevallig dat jullie net na dat derde bezoek meteen kunnen verhuizen, terwijl er in de tussentijd alweer maanden niets is gebeurd. Daarenboven vertelde u in het eerste persoonlijk onderhoud ook over een aanval die door de taliban was het uitgevoerd op het districtshuis zo'n maand of anderhalve maand voor de machtsovername (CGVS 1, p. 12). Enerzijds verklaart u in het tweede persoonlijk onderhoud – toen u opnieuw naar deze aanval werd gevraagd – dat deze zo'n vijf dagen voor de machtsovername plaatsvond (CGVS 2, p. 7). Anderzijds ontbeert opnieuw enige logica dat u en uw familie plannen om te verhuizen naar een huis dicht bij het districtscentrum omwille van veiligheidsredenen, terwijl er zo'n één tot drie weken ervoor (volgens uw verklaringen tijdens uw eerste onderhoud) nog een aanval op datzelfde districtscentrum heeft plaatsgevonden, wat de geloofwaardigheid omtrent de veiligheidsmotieven van uw verhaal in vraag stelt. Louter het feit dat u verklaart dat de taliban niet in de bazaar van Gh. waar jullie naar waren verhuisd konden, kan niet verder overtuigen wat betreft de door u geschetste veiligere situatie in Gh..

Naast deze verklaringen haalt u ook H. G. aan, een bekend persoon in uw dorp die nog districtshoofd was geweest van Bati Kot (CGVS 1, p.18 en 21), en over wie u in het eerste persoonlijke onderhoud eerst verklaart dat hij 'beneden aan het kanaal' woont (CGVS 1, p. 22), en erna dan weer dat hij 'aan de andere kant van de moskee woonde op de hoge grond' (CGVS 1, p. 24). In het tweede onderhoud verklaart u dan weer over hem dat het net de broer was van H.G. die districtshoofd was (CGVS 2, p. 8). In het eerste onderhoud verklaart u dat hij mee waakte over het dorp en dat, als jullie lawaai hadden gemaakt, hij of zijn broer zeker iets had gedaan (CGVS 1, p. 24). Hier voegt u aan toe bij het tweede persoonlijk onderhoud dat zij bij de lokale politie waren, en hun huis diende als hoofdkantoor van de bewaking van de lokale politie (CGVS 2, p. 8 en 9). Hun huis was op ongeveer tien minuten wandelen (CGVS 2, p. 9). U verklaart dat zijn aanwezigheid deels één van de redenen waren waarom de taliban niets deden, aangezien H.G. en zijn familie voor de overheid werkten en wapens hadden (CGVS 1, p. 22), wat u ook weergeeft in het tweede onderhoud gezien zijn link met de lokale politie. Desondanks kunnen er vragen worden gesteld bij uw verklaringen wat betreft de bescherming die de aanwezigheid van H.G. en de lokale politie in uw dorp u bood. Bij het eerste en derde bezoek van de taliban verklaarde u in uw eerste onderhoud dat H.G. thuis, bij het tweede niet (CGVS 1, p. 24). De derde keer de taliban langskwamen bij u, was hij ook aanwezig (CGVS 1, p. 24), maar deze derde keer volstond het niet om de taliban te behoeden van uw huis te betreden (CGVS 1, p. 25). U voegt daaraan toe dat 'jullie niet veel konden doen' en dat 'jullie niet op de hulp van de andere dorpelingen konden wachten' (CGVS 1, p. 23), waarop u diende te vluchten naar de burens. Ook in uw tweede onderhoud ging u verder in op het feit dat de lokale politie u geen bescherming kon bieden bij de bezoeken van de taliban, gezien het huis van de lokale politie 'een beetje' ver waren (CGVS 2, p. 9). Het is merkwaardig

dat de aanwezigheid van H.G. de eerste keer dat de taliban langskwam een rol heeft gespeeld in het afschrikken van de taliban, terwijl dit bij het derde bezoek niet het geval was. Zo verklaart u dat de taliban afgeschrikt werd door het hoesten van uw vader, waarop ze wisten dat hij wakker was en wegluchten, omdat uw vader een wapen had. Indien hij zou schieten, dan zou de lokale politie komen, waardoor de taliban in gevaar zou zijn (CGVS 2, p. 9). Dit strookt echter niet met wat u er vlak voor zegt, dat het huis van de lokale politie 'een beetje' ver was, waardoor je niets kan doen als de taliban binnenkomen (CGVS 2, p. 9). Er kan geen verschil worden gezien tussen de situatie waarin uw vader slapend werd benaderd, of wanneer hij net wakker was, gezien de taliban reeds aan uw huis was en dus in actie had kunnen schieten, nog voor de lokale politie in actie zou zijn geschoten indien uw vader hen had gewaarschuwd met een schot. Ook blijft u het antwoord schuldig hoe uw vader wist dat het net de taliban waren die voor uw deur stonden die eerste keer. U verklaart dat jullie dit wisten omdat zij uw vader reeds een paar keer hadden gebeld, een verklaring die weinig kan overtuigen, gezien deze niet vermoogt te verklaren hoe uw vader wist wie er buiten was, daar zij nooit zijn binnengekomen en uw vader hen had afgeschrikt met zijn gehoeft (CGVS 2, p. 9). U zegt daarbij ook dat zij lawaai hadden gemaakt in de straat, wat ook weinig logisch lijkt in de context die u schetst wat betreft de lokale politie in uw dorp die altijd aan het bewaken waren en de taliban probeerden te pakken (CGVS 2, p. 9). Dat u daarboven verklaart dat u die derde keer dat ze langskwamen niet had kunnen wachten op de hulp van de andere dorpingen (CGVS 1, p. 20), terwijl ze de eerste keer ook al voor jullie deur stonden en daarbij zelfs uw vader thuis was, maar de taliban toch afgeschrikt raakten door louter uw vader en het idee dat de overheid zou kunnen worden gewaarschuwd, kan moeilijk gevat worden. Het mag duidelijk zijn dat uw verklaringen hierrond weinig overtuigend zijn.

Wat uw situatie daarentegen betreft, verklaart u zelf ook problemen te hebben gekregen met de taliban omwille van het werk van uw vader (CGVS 1, p. 15 en 20). Doordat u de familieoudste was, kwamen zij ook achter u en kreeg u problemen met de taliban (CGVS 1, p. 15 en 21) en daesh (CGVS 1, p. 21). U gevraagd naar waarom de taliban ook achter u zat, verklaart u dat uw vader weigerde te stoppen met zijn werk en omwille van deze job, ze ook achter u zaten (CGVS 2, p. 12). U haalt aan dat uw moeder u vertelde dat de taliban bij hun tweede bezoek naar u op zoek was (CGVS 2, p. 11), u was echter niet thuis. Ook over hun derde bezoek verklaart u dat deze op u gericht was (CGVS 2, p. 12). Zoals reeds beargumenteerd hebt u niet weten overtuigen wat betreft deze verklaringen van zowel uw vader als uzelf, waardoor u er niet in bent geslaagd om ook uw eigen vrees tegenover de taliban aannemelijk te maken.

Wat betreft de bedreigingen door daesh (CGVS 1, p. 14, 15, 20, 21 en 26) dient opgemerkt dat u hier pas melding van maakte nadat u geconfronteerd werd met het feit dat u over deze vrees hebt gesproken in uw gesprek met DVZ (vragenlijst DVZ d.d. 28 februari 2023, vraag 4). In de loop van het verdere onderhoud meldt u regelmatig nog de bedreigingen van Daesh, maar komt u niet verder dan dreigtelefoontjes omwille van het werk van uw vader (CGVS 1, p. 15 en 20). Gezien er aan zijn beroepsactiviteiten geen geloof kan worden gehecht kan er logischerwijze evenmin geloof gehecht worden aan de telefonische bedreigingen door daesh.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw taskara dient louter als een aanwijzing van uw identiteit, die in deze beslissing op zich niet in twijfel wordt getrokken. De overige documenten zijnde de werkdocumenten en badges van uw vader, zijn lidmaatschapskaart van het vredeskonvooi en zijn rijbewijs, hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een coherent en doorleefd vluchtrelaas, waar in uw geval geen sprake van is. Het betreft bovendien slechts kopieën waarvan de bewijswaarde niet kan worden nagegaan. Er dient nog toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U legt daarentegen wel documenten voor van uw werk in België. Dat u zich hier tracht te integreren tijdens uw lopende asielprocedure is lovenswaardig, maar daarmee toont u niet aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat u als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hetzelfde geldt voor de opmerkingen die uw advocaat aan het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud maakt. Hierin stelt deze dat u volledig tegen de regering van de taliban bent en als ongelovige zou kunnen worden beschouwd (CGVS 2, p. 19), zelf haalt u zulke dingen echter niet aan. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u tegen de regering van de taliban bent, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken, hetgeen u niet hebt gedaan.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u tot de twaalfde graad naar school te zijn geweest, één jaar naar de madrassa en hebt u nog contact met uw familie (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 3). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van iets meer dan anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Juridisch kader van het onderzoek van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te betrekken in de beoordeling (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Nieuwe stukken en aanvullende nota 's

Verzoeker legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet voorafgaandelijk aan de zitting een aanvullende nota neer. In de aanvullende nota van 11 augustus 2024 heeft verzoeker drie (kopieën van) foto's voorgelegd waarmee hij wenst aan te tonen dat hij banden had met militairen in Afghanistan. Hij verklaart dat een van die militairen ook erkend is als vluchteling, geeft zijn naam en omcirkelt hem op een foto. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij verwesterd is. Hij verwijst daarbij naar bepaalde landeninformatie en rechtspraak van de Raad en naar zijn lang verblijf in Europa.

Ter zitting legt verzoeker nog een aanvulling neer op die eerste aanvullende nota, het betreft een attest van zijn werkgever van 25 juni 2025, waaruit blijkt dat verzoeker werkzaam is bij "D.F." en de werkgever verzoeker prijst omwille van zijn karakter, prestaties en arbeidsingesteldheid.

Verweerder heeft op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's overgemaakt aan de Raad. Het betreft beiden een *update* van de landeninformatie over Afghanistan. De laatste van 23 juni 2025 bevat de meest recente landeninformatie.

4. Het verzoekschrift

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat hij ook de schending aanvoert van de artikelen 48/4, §2 en 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. En in het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Samengevat stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte zijn vrees voor vervolging als niet bewezen heeft geacht. Volgens verzoeker zal een militair van Pasjtoe-origine tijdens telefonische contacten met zijn familie geen uitleg geven over de uitgevoerde missies. Volgens verzoeker hebben kinderen niet het recht om vragen te stellen over het werk van hun vader, tenzij de vader er zelf over vertelt. Hij kent dan ook niet alle kleine details van die job. Verder gaat verzoeker concreet in op bepaalde motieven van verweerder. Hij stelt dat hij bewijzen heeft voorgelegd van het werk van zijn vader en die ook kon toelichten.

Verzoeker wijst verder ook op zijn jonge leeftijd waarop hij Afghanistan heeft verlaten, de algemene situatie voor terugkeerders vanuit Europa, de duur van zijn verblijf in België en zijn risicoprofiel. Hij stelt dat vervolging in het kader van verwestering kan gekoppeld worden aan een sociale groep, politieke overtuiging of verwestering. Hij verklaart geen inlooptermijn te zullen krijgen van de taliban om zich terug aan hun barbaarse normen en waarden aan te passen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar bepaalde landeninformatie en rechtspraak van de Raad. Het verdere betoog heeft betrekking op artikel 15, b van de Kwalificatierichtlijn en dus op de subsidiaire bescherming.

Verzoeker verzoekt de Raad hem in hoofdorde te erkennen als vluchteling, of de beslissing te vernietigen voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde verzoekt hij de Raad de subsidiaire bescherming toe te kennen of wederom de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

5. Beoordeling door de Raad

In het huidige stadium van de procedure is de Raad van oordeel dat bepaalde elementen meer onderzoek vergen, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker haalt aan vervolging door de taliban te vrezen omwille van de activiteiten van zijn vader voor het Afghaanse leger. Hij stelt dat zowel zijn vader, als hijzelf als oudste zoon en een jongere broer hiervoor vervolgd zijn. Daarnaast werpt hij op ook vervolging te vrezen omwille van zijn verwesterd zijn.

Wat betreft het eerste aangehaalde risicoprofiel, als familielid van een lid van het Afghaans nationaal leger (hierna: het ANA), kan op basis van de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier hierover het volgende worden vastgesteld.

Volgens de EUAA *Afghanistan Country Guidance* van mei 2024 was er reeds gedurende de jaren voor de machtsvername sprake van aanvallen tegen legerbasis, politiestations, *checkpoints*, doelgerichte moorden, executies, verdwijningen en foltering van het personeel van de *Afghan National Defense and*

Security Forces (hierna: ANDSF). Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden vele ANDSF-leden, die zich overgaven, vermoord of vastgehouden. Na de machtsovername werd in een eerste persconferentie een algemene amnestie afgekondigd, waarbij iedereen zou worden vergeven die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, deze amnestie werd niet gerespecteerd door vele talibanleden. De talibanleiders hebben onvoldoende controle over de leden en vele talibanstrijders handelen op eigen initiatief omwille van persoonlijk vijandschap of een wraakgevoel. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, moesten strijders die betrokken waren in gruwelijkheden zelden rekenschap afleggen. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol waardoor velen onderdoken of het land verlieten. In bijna alle provincies worden executies, foltering, misbruik, gedwongen verdwijningen van vroegere ANDSF-leden gerapporteerd. Er werden eveneens inspanningen gedaan door taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informanten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de taliban met huis-aan-huis-zoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheidspersoneel en ANDSF-leden op te sporen.

Ook in de EUAA *Country Focus* van december 2023 (p. 60), waarnaar in de tweede aanvullende nota van verweerder wordt verwezen, leest de Raad dat volgens een internationale analist en journalist het onmogelijk is om patronen te ontwaren van welke specifieke profielen bij het veiligheidspersoneel van de vorige regering precies worden gevisieerd, maar dat wel kan vastgesteld worden dat de taliban in elk geval een specifiek probleem hebben met de Afghaanse Special Forces, getraind door de Amerikanen, de legercommando's en de Afghaanse lokale politie.

In de EUAA *Country Focus* van december 2023 leest de Raad dat ook familieleden van voormalige medewerkers van de overheid riskeren gevisieerd te worden door de taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen. Ook zijn gevallen gerapporteerd waarbij familieleden gedood zijn (4.1.5 “*family members of former civilian and security personnel*”, EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, p. 62 en 63).

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid werkten en familieleden van personen die banden hadden met buitenlandse troepen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat de beschikbare landeninformatie aangeeft dat vervolging in dergelijke gevallen hoogstwaarschijnlijk plaatsvindt omwille van een toegeschreven politieke overtuiging (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 34).

De Raad ziet geen redenen om in verzoekers geval hierover anders te oordelen en kan deze richtsnoeren van de EUAA bijtreden.

In casu stelt de Raad vast dat verweerder geen geloof hecht aan het feit dat verzoeker zijn vader werkzaam was bij het Afghaans leger, verzoeker om die reden ook werd bedreigd, noch dat verzoeker op grond van verwestering een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De Raad acht na grondig doornemen van de beide gehoorverslagen verscheidene motieven niet draagkrachtig.

In eerste instantie acht verweerder het niet aannemelijk dat de vader van verzoeker sedert 2010/2011 de job heeft uitgeoefend van soldaat en nadien “*breedma*” in het Afghaanse leger. Hij acht de verklaringen niet afdoende gedetailleerd, gezien het veelvuldige telefonisch contact tussen verzoeker en zijn vader. De Raad stelt na het lezen van de beide gehoorverslagen vast dat verzoeker nochtans vele details kan verschaffen zoals het startjaar van het werk van zijn vader, verzoeker weet dat zijn vader een opleiding in Kaboel moest volgen, de duur van die opleiding, dat hij werkte op de luchthaven in Kandahar, hoe hij naar zijn werkplaats ging en hoelang hij ongeveer onderweg was. Verzoeker haalt aan dat zij die afgestudeerd zijn in de 12de graad direct de rang van ‘breedmaal’ krijgen. Verzoeker geeft ook toelichting bij de inhoud van het werk van iemand met de rang van ‘breedmaal’, gaf de naam van de commandant van zijn vader, vertelt ook over het lot van deze man tijdens het werk, geeft het loon van diens vader, met welke wapens hij werkte en verklaart dat hij een kantoor had binnen in de luchthaven van Kandahar, samen met anderen met dezelfde rang. Verzoeker gaf verder op consistente wijze vier namen van collega's van zijn vader en geeft ook de graad van enkele collega's. Daarnaast verklaarde verzoeker ook dat zijn vader deel zou genomen hebben aan missies met de Amerikanen en geeft hij dienaangaande - op consistente wijze tussen de gehoorverslagen - weer in welke districten die missies zouden plaats gevonden hebben.

Vooreerst stelt de Raad vast dat hij niet over landeninformatie beschikt om te verifiëren of de verklaringen van verzoeker over de rang van ‘breedmaal’ binnen het ANA geloofwaardig zijn.

Ook al kan de Raad volgen dat de kennis van verzoeker over de functie van zijn vader op bepaalde vlakken hiaten vertoont, is hij er zonder bijkomend onderzoek niet van overtuigd dat nu reeds kan blijken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beroepsactiviteiten van verzoeker zijn vader, zoals verweerder motiveert.

Verder blijkt dat verzoeker veel documenten aangaande het werk van zijn vader heeft voorgelegd.

De Raad kan verweerder volgen dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat in Afghanistan gemakkelijk via corruptie en vervalzers Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Echter kan deze algemene vaststelling geen zorgvuldig onderzoek van de voorgelegde stukken in de weg staan. Dit wordt onderschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals het arrest van 18 november 2014, nr. 52589/13, MA t. Zwitserland, dat stelt in punt 62.: *"Furthermore, the Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries (see paragraph 55 above). The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted."*

Het Hof wijst er aldus op dat ook als enkel kopieën worden voorgelegd of als stukken volgens de beschikbare landeninformatie in theorie kunnen worden gekocht, de documenten toch moeten worden onderzocht voor de beoordeling van de waarachtigheid van het feitenrelaas.

Waar verzoeker bij verweerder enkel het origineel van zijn werkdocumenten in België heeft voorgelegd, en voor het overige kopieën, kon hij ter zitting ook de originele legerbadge met watermerk tonen.

Tot slot stelt de Raad ook vast dat geen vertaling voorligt van de stukken die verzoeker aangaande het werk van zijn vader heeft voorgelegd. Volgens artikel 48/6, §3, lid 2 van de Vreemdelingenwet komt het aan verzoeker toe om een vertaling voor te leggen van diens stukken. Echter, de Raad kan niet vaststellen dat aan verzoeker werd gevraagd om een vertaling van de voormelde stukken voor te leggen in de zin van artikel 48/6, § 3, tweede lid (zie dienaangaande RvS 19 maart 2001, nr. 94.109). Er blijkt evenmin dat conform het vijfde lid en de samenwerkingsplicht op voldoende wijze de vastgestelde relevante gegevens van de voorgelegde stukken werden vertaald. Wat onder meer onder relevante gegevens moet worden verstaan, blijkt uit de voorbereidende werken (Kamer 2016-2017 Doc 54, 2548/1, p. 44 met niet-limitatieve opsomming). Ook al ziet de Raad wel dat uit het eerste gehoorverslag blijkt dat de tolk van het CGVS uitgebreide delen uit de neergelegde stukken heeft vertaald (p. 14 en 15/24), kunnen de verwijzingen in het gehoorverslag naar de documenten niet gekoppeld worden aan de nummers, vermeld op het groen mapje. Behoudens wat betreft de taskara van verzoeker en de verwijzing naar de legerbadge, bankkaart en 'lidmaatschap vredeskonvooi', zijnde de stukken 1 en 5 van de inventaris op het groen mapje, moet de Raad er bij verschillende stukken naar gissen welke vertaling bij welk document hoort. Bijkomend stelt de Raad vast dat stuk 8, zoals vermeld op de inventaris op het groen mapje als zijnde "*doc gegevens vader*", zich niet in het mapje bevindt. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat er sprake zou zijn van een taskara van de vader waaruit werd vertaald tijdens het eerste gehoor (eerste gehoor, p. 14/24) of een foto van zijn vader samen met de Amerikanen op missie. Wederom staat nergens in de inventaris van het groen mapje dat er sprake is van een taskara van de vader, misschien zou dit kunnen vallen onder het ontbrekende stuk 8 "*doc gegevens vader*". Wat betreft de foto samen met de Amerikanen, is het voor de Raad niet duidelijk of hieronder stuk 10 moet worden begrepen, dat een foto betreft van twee personen, terwijl in de inventaris onder 10 "*werkdocumenten België VZ*" staat.

Nochtans meent de Raad dat die stukken pertinent zijn in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker zijn aangehaalde vrees voor vervolging omwille van de activiteiten van zijn vader voor de ANA en op missie met de Amerikanen. De Raad moet immers de inhoud van de stukken kunnen aftoetsen aan de verklaringen van verzoeker.

Bijgevolg komt het verzoeker toe om in een vertaling te voorzien van de stukken. De Raad leest immers eveneens in de voormelde voorbereidende werken (p. 43): *"Het is duidelijk dat een vertaling van de door verzoeker voorgelegde stukken noodzakelijk is om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming"*.

Deze onderzoeksplicht kadert ook in de samenwerkingsplicht. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden, de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling

dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het volgens het Hof van Justitie aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

In casu kan de Raad geen zorgvuldig onderzoek van de stukken vaststellen, en is hij ook verhinderd dat zelf te doen.

De Raad wijst er verder op dat op basis van de hoger aangehaalde landeninformatie evenwel niet in het algemeen aangenomen kan worden dat alle personen, omwille van hun familieband met iemand die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid werkte, vervolgingsdaden riskeren, maar moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid, dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden of de concrete problemen door verzoeker aangehaald.

Verzoeker heeft vervolgens aangehaald dat hij veelvuldig telefonisch werd bedreigd door de taliban met de eis dat zijn vader zou stoppen met zijn werk en dat ze ook drie maal zijn langsgesproken. Ook aan deze verklaringen hecht verweerder geen geloof. Ook in deze acht de Raad bepaalde motieven niet draagkrachtig om de geloofwaardigheid te ontfangen. Anders dan de bestreden beslissing laat uitschijnen, heeft verzoeker niet verklaard dat de taliban louter omwille van het hoesten van zijn vader bij het eerste bezoek zouden afgeschrikt geweest zijn. Hij verklaarde dienaangaande dat "*de familie van H.G.*" voor de overheid werkte en zij wapens hadden. Als de taliban iets zouden gedaan hebben, dan zou de familie van H.G. de wapens gebruikt hebben. Volgens diens verklaringen woonde de broer van H.G., zijnde H.K., immers dicht bij hen (eerste onderhoud p. 19/24). In het tweede gehoor verklaarde verzoeker dat de taliban door het hoesten wel wisten dat zijn vader wakker was en ze wisten dat hij een wapen had en met een schot de lokale politie kon waarschuwen. Hij verklaarde tevens dat het huis van H.G. het hoofdkwartier was van de lokale politie.

Wat betreft de verhuis van verzoeker en zijn familie naar Gh., kan de Raad het verweer van verzoeker in het verzoekschrift volgen dat de geloofwaardigheid niet op overtuigende wijze in vraag kan worden gesteld door een tegenstrijdigheid tussen enerzijds 20 à 25 dagen voor de machtsovername dat de verhuis plaatsvond (eerste gehoor), of 28 of 29 dagen voor de val (tweede verhoor). Dit betreft een miniem verschil voor feiten die op het ogenblik van het gehoor in 2023, volgens de verklaringen, reeds twee jaar geleden plaatsvonden. Eveneens volgt de Raad dat het niet per se onlogisch zou moeten zijn dat het gezin om veiligheidsredenen dicht bij het districtscentrum zou wonen, ook al had daar – volgens verzoeker zijn verklaringen – nog een aanval door de taliban plaatsgevonden. Verzoeker verklaart in het verzoekschrift dat daar veel gewapende soldaten aanwezig waren en tijdens zijn eerste gehoor verduidelijkt verzoeker ook dat het legerbataljon daar dicht bij was gelegen en de grenspolitie ook dichtbij waren. De Raad acht dit redelijkerwijs aannemelijk.

De Raad erkent dat verweerder nog talrijke andere motieven heeft vermeld om de ongeloofwaardigheid te onderbouwen, maar is van oordeel dat vooreerst de geloofwaardigheid van de functie van zijn vader beter moet onderzocht worden, aangezien alle verdere verklaringen daarop voortbouwen. Bijkomend is het deel uitmaken van een familie waar de vader werkte voor de ANA, indien dit geloofwaardig zou zijn na verder onderzoek, wel reeds een indicatie dat verzoeker in de negatieve aandacht stond van de taliban en moet dit gegeven samen worden beoordeeld met de tweede aangehaalde potentiële vervolgingsgrond.

Verzoeker voert immers verder ook aan dat hij omwille van (gepercipieerde) verwestering een risico op vervolging loopt.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie 'Civicus', een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de

MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 39).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 47).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren

gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto*-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Samenvattend volgt de Raad verweerder waar hij motiveert dat uit de landeninformatie blijkt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale

bescherming dient dan ook *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

De Raad volgt verweerder eveneens waar die motiveert dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

Verder motiveert verweerder evenwel dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij een gegronde vrees of een reëel risico in die zin loopt, waarbij enkel wordt ingegaan op zijn voorgelegde werkdocumenten in België, leeftijd (die nochtans minderjarig was bij vertrek), scholing in Afghanistan en vertrek sedert anderhalf jaar. Zoals blijkt, heeft de raadsman van verzoeker op het einde van het tweede onderhoud nochtans aangehaald dat hij een gesprek heeft gehad met zijn cliënt, onder meer over zijn visie over de taliban en dat verzoeker volledig tegen de taliban zou zijn en in geval van terugkeer als een ongelovig man zal beschouwd worden. Toch is er vervolgens geen enkele vraag dienaangaande aan verzoeker zelf gesteld. Zonder enige bevraging op dit punt van verzoeker zelf, kan de Raad niet beoordelen of verzoeker door diens verblijf in België al dan niet vervreemd is van de Afghaanse waarden en normen, en of dat hij die zich al dan niet eigen kan maken bij terugkeer. Ter zitting gaat verzoeker wel in op zijn onwil om zich te conformeren naar bepaalde eisen van de taliban, doch de zitting laat niet toe verzoeker daarover grondig te bevragen om een duidelijk beeld te krijgen van de eventuele gegrondheid van de vrees op dit punt.

Concluderend stelt de Raad dat gezien de limieten van een bevraging ter zitting en de nood aan een zorgvuldig bijkomend onderzoek en/of vertaling van de stukken, zoals in het onderhavige arrest is toegelicht, hij niet beschikt over alle noodzakelijke elementen om met kennis van zaken te oordelen over de eventuele nood aan internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 maart 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES